

Beslutningen gjennem Tolben ere saa modstridende, som man kan forlange; men desuagtet er det Fællesfinansministeren, der afgjør disse Spørgsmaal i Henhold til det hele Lands Interesse. Paa den samme Maade mener jeg, at det her tidligere var Tilfældet, inden vi havde et Fællesmonarchi og forskellige Landsdele her i Landet, og paa den samme Maade mener jeg, at Spørgsmaalet nu maa betragtes, dersom ikke det Hele skal falde fra hinanden, og dersom ikke de særlige Interesser skulle faae den Kraft, at de overveiede de fælles.

Med Hensyn til det Exempel, den ærede Taler hentebe fra Laanekassen, skal jeg ikke forbyde mig videre deri, fordi der er forelagt for Folkethinget et Forslag til en Tillægsbevillingslov for 1859—60, hvori der er opført et Beløb af 23,000 Rbd. til Dækning af Laanekassens Gjælb. Hvis det altsaa skulde være nødvendigt at gaae nærmere ind paa dette Spørgsmaal, vil der jo ved dette Lovforslags Behandling være god Leilighed til derom at yttre sig. Kun skal jeg ikke lade det staae hen aldeles uimodsagt, naar den ærede Taler meente, at det laae i Kongerigets Interesse at faae Penge til den billigste Rente og i Monarchiets Interesse at ublaane dem til den højeste Rente. Det er just efter min Mening den uheldige Betragtning af de finansielle Forhold, naar man vil. fjelne imellem de særlige og de fælles Interesser. Hvad var Spørgsmaalet dengang? Det var, om Krisen var af den Vessaffenhed, at det var nødvendigt for Finantserne at komme til Hjælp. Naar det er Tilfældet, skulle Finantserne komme til Hjælp paa den Maade, Forholdene fordre; der skal Finansministeren ikke spørge om, hvor stor en Rente han kan faae for Pengene, fordi en Landsdeel er i en Forlegenhed, men han skal betragte Sagen fra den Side, „er det i hele Monarchiets Interesse, at Kongeriget nu erhoder Hjælp fra Finantserne for at overvinde den Krise, hvori det er stedt“, og derefter skal Renten betales i Forhold til denne Krise. Naar endelig den ærede Taler har udhævet, at Indenrigsministeren i Virkeligheden er ansvarlig for Kongerigets Finantsbestyrelse, kan jeg dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det i saa Fald forekommer mig besynderligt, at den nærværende ærede Indenrigsminister ikke har taget

Ordet for at fremsætte sin Anskuelse om dette Forhold. Det forekommer mig at være et simpelt Bevis for, at han vel er juridisk ansvarlig, men ikke finantsielt.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning, hvorved

Lovforslaget, saalydende:

„Den ved Loven af 4de Marts 1857 indførte Ordning med Hensyn til Forrentningen af Kongerigets særlige Andeel af Totalkassebeholdningen og Forøgelsen af Kongerigets særlige Reservecfond bemyndiges Regjeringen til at lade vedblive for Finantsaarene 1860—62“

saavel som dets Obergang til 3die Behandling vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: Der er efter Dagsordenen intet Videre at foretage. Jeg skal opgive Dagsordenen for næste Møde, som er imorgen Kl. 1. Der vil blive at foretage:

- 1) Til anden og sidste Behandling: Statsrevisorernes Beretning til Rigsdagen med Hensyn til Statsregnskabet for 1855—1856.
- 2) Til første Behandling: Forslag til Lov om Forandring af en Bestemmelse i § 25 af Colonialloven for de dansk-vestindiske Besiddelser af 26de Marts 1852.
- 3) Til første Behandling: Forslag til Lov om Pension for Pladscommandanten ved det nu nedlagte Quarantaineetablissement paa Ryholm, Capitainlieutenant Johan Christian Krüger, samt om Bartpenge for den fungerende Præst ved bemeldte Quarantaineetablissement Capellan Julius Ferdinand Bjerager Langhoff.

Mødet hævet Kl. 3¼.